

En el interior del Territorio, 2016 acrílic s.taula 30x30cm

ALTRES MONS POSSIBLES

JAVIER PUÉRTOLAS

Del 24 de setembre al 26 de novembre de 2022

Inauguració a les 12h

L'Exposició *Altres mons possibles* vol mostrar una de les inquietuds artístiques de l'artista Javier Puértolas des de que l'any 2002 inicia la sèrie *Ininterrompudament*. Des d'aquell moment, inicia una reflexió sobre el món artificial que ens envolta.

Un Llenguatge Particular

Llaços, filaments, franges, fosforescències, esclats, projeccions, espirals, mutacions, obertures, superposicions... una multiplicitat d'efectes i recursos es desenvolupen en aquestes pintures, amb una generositat sorprenent. Assistim amb Puértolas a un brollar exuberant de colors i estructures formals. De tal flux sembla sorgir una entranya tensió entre el caos i l'ordre compositiu, que caldrà resoldre, o no. Puértolas fa servir una curiosa estratègia: davant de la saturació de la visibilitat que caracteritza la nostra societat contemporània assaja una resposta que combina alhora la resistència i l'empatia. D'aquí que les seves obres presentin aquest grau de complexitat i de dispersió, en el millor sentit del terme: entesa com una acceptació i una voluntat d'explorar les dimensions de l'experiència visual actual i les diferents maneres d'assumir-la i traduir-la.

Fa uns anys que la pintura de Javier Puértolas ha arribat a la formulació d'un llenguatge particular que el situa al centre del debat pictòric de l'actualitat. La seva és una proposta que planteja qüestions de primer ordre sobre la condició de la imatge i el rol de la pintura al segle XXI. S'insereix en el nus d'una sèrie de problemes estètics però, més enllà de la detecció i la definició d'aquests, exerceix una pràctica pictòrica íntima i d'abast líric que li atorga sentit propi. Puértolas se situa en la genealogia d'una abstracció que podríem anomenar laberíntica. Hi ha una tradició plàstica vinculada a l'estètica del fragment.

Cal assenyalar que es tracta d'una línia poc marcada en el context català. Enric Planasdurà, pioner de l'abstracció geomètrica als anys cinquanta o el sabadellenc Joan Vilacasa, creador de les Planimetries, que introduí i hibridà la metàfora urbana al llenguatge informalista, en podrien ser els precursors. Però es potser en el context espanyol una mica més recent, on trobaríem artistes que plantegen dilemes més propers als de Puértolas. Un d'ells és Luis Gordillo, que ha desconstruït formalment i significativa la imatge i ha contaminat l'abstracció amb l'imaginari pop. En Gordillo, però, trobem una ironia i un eclecticisme postmodern del que Puértolas prescindeix, potser perquè per a ell encara és possible una mirada emotiva cap al món. Puértolas no és un desencantat: és important remarcar-ho. Algunes afinitats més de fons sí que es podrien traçar entre Puértolas i Juan Uslé. En ambdós hi ha una consciència de l'artificialitat de llenguatge plàstic i de la idea d'estil, però alhora hi ha una persistent voluntat poètica..

Cal prestar atenció i matisar l'aspecte abstracte del treball de Puértolas. No és estilització, no és un extracte del món polític, limitat o emmotllat responent a necessitats neuròtiques. Podem intuir, al contrari, una necessitat de profunditzar i celebrar la bellesa múltiple de les coses. Els títols, però, ens porten cap a una altra bifurcació. La importància de la paraula i de l'exercici literari aporta un matís que trenca amb la pura visualitat. Els títols de Puértolas remetent sovint a exercicis de pensament o a emergències de la memòria. El que veiem és una festa cromàtica i espacial, un eixam de circulacions i generacions: pertany a la sensualitat; el que llegim ens porta a l'àmbit psíquic i lingüístic: pertany al coneixement.

Les pintures de Puértolas ens recorden les imatges produïdes i treballades amb ordinador. L'artista utilitza aquestes tècniques com un estadi previ a la generació d'una pintura, perquè aquestes tècniques potencien el món artificial, concepte en el que l'artista està molt interessat.

Àlex Mitrani